

Zpráva o činnosti Spolku Bakajda - 2021

Bakajdácká sezóna klasicky začíná koncem roku předchozího. Covidem poznamenaná doba se promítla také na formě a v míře účasti u některých našich tradičních akcí, především tedy těch zimních. Jelikož už si nepamatuju přesně, jaké restriktce přesně platily v jakou dobu, chtěl bych podotknout, že pokud se něco dle tohoto reportu událo v rozporu s tehdy platnými vládními nařízeními, jde o čirou fikci a nic z toho se ve skutečnosti nestalo. A ty počty účastníků taky neseděj.

Tak třeba **Mikuláš**. Posuďte sami. Prý se konal a prý ho pořádali děti pro svoje rodiče. Takový nesmysl, kdo to kdy slyšel, to se nemohlo stát!

Co se ale určitě nestalo, byly **Vánoce masters**, které byly nakonec asi z pochopitelných důvodů zrušeny.

Výrazně covidem utrpěl také **silvestr**. Nikdo nepřijel a nikdo nic nevyopil. Nebyla proto nutná ani žádná pyrotechnika. Jen pevně zatlučené okenice byly smutným svědkem ztichlé stráně pod Bakajdou.

Dvacátého února se opravdu konal **běžkařský přejezd**, třebaže v dosti improvizované podobě, nicméně za pěkné členské účasti. Vyráželo se z Hrabětic od Matěje, přes Knajpu, Jizerku do Polska a následně pod celnicí nahoru k Jakšínu, Terexem na Snídani a přes Kladovku do Harrachova. Vskutku výživný švih na čerstvém vzduchu prověřil všechny účastníky. Ti urazili něco přes 50 km (někteří méně vyvenčení, co jezdili sem a tam, i 70 km) a nastoupali přes 2000 m! O tom, kde všichni přečkali sobotní noc, není pisateli této zprávy nic známo a historické prameny o tom také mlčí.

Prestižní **oddílové závody BSO** se o týden později neuskutečnily. V klasickém formátu. Možná se ale mohly uskutečnit v nějaké jiné, méně zaběhlé podobě. Takový závod by se třeba mohl skládat ze zimního trojboje – střelby z pušky, střelby z luku a běhu na běžkách. A promiňte mi míru mojí představitivosti, ale tak nějak si myslím, že vítězem v takovém hypotetickém závodě by mezi dorostenkami asi mohla být Jája, mezi mladými paními Martina, mezi zelenáči Kuba Šulc a mezi matadory Vláška. A dovedu si taky představit, že ve fakultativních soutěžích – třeba o největší tlamu při sjezdu ze Studenova nebo ve vrhu tyče do kýblu – by mohli zazářit takoví borci jako Prěňa či Pepa F. Mohly to být pěkné závody!

Co se ale fakt, jako fakt muselo zrušit, byly **dětské lyžařské závody**. Letos tedy bez vítěze. Ale také bez poražených. A to je určitě výhoda!

Také **Krkonošskou 70** nám zrušil covid, respektive některý z mnoha ministrů zdravotnictví, který zrovna procházel kolem pultíku. A zrovna v roce, kdy měli všichni naši členové takovou formu a takovou chuť reprezentovat. Bohužel se pořadatel nedokázal vypořádat s požadavkem na to, aby se členové hlídek společně nesrocovali (což by pravda asi mohlo být proti smyslu závodu pětic) a aby připravili každému trať individuálně v jeho vlastním okrese. Škoda.

Zato jak jde o práci, to jde lockdown stranou, takže **jarní brigády** na Bakajdě již proběhly v plné parádě. Na jaře byly na programu hned čtyři a podařilo se nám během nich: rozbít kuchyň a podlahu, podívat se svrchu do sklepa, odizolovat podlahu, zabetonovat a znivelovat podlahu, umístit do ní všeříkající vzkaz budoucím generacím, položit nové lino, vyrobit nové obložení a vyrobit a sestavit novou kuchyňskou linku včetně úplně nového sporáku! Díky všem, kdo přidali ruku k dílu.

Ruku k dílu bylo potřeba přidat též na dalším ročníku **tenisového turnaje Rolanda Miňdose**. Ten se taky doopravdy uskutečnil, jakkoliv vám výsledky až do třetího místa mohou přijít smyšlené. No nic,

to všechno najdete na webu. Vítězi se stali Libor(ek) a jeho kámoš Vašek, kteří tak vyhráli především čest zorganizovat příští ročník.

V polovině července se konala poměrně slušně početně obsazená **voda**. Jela se Ohře a to z Královského Poříčí dál. Zážitků bylo mnoho, což vycházelo z toho nejpodstatnějšího – teklo to jako sviň.

Komu se nepovedlo jaro nebo začátek léta, měl blbé dny nebo prostě jen málo sexu, ten měl přijet v polovině léta na **fotbalový zápas** Bakajdy proti Mcelům. Tam by si panečku spravil chuť! Stejně jako hráči a funkcionáři našeho týmu poté, co jsme si s domácími opět pohráli jako kočka s myší a po krátké (jakoby) tahanici v prvních 50 minutách – to když jsme je nejprve nechali doskočit na 3:3 – jsme mcelským zasadili tři tvrdá kladiva, takzvané direkty, a vítězstvím 6:3 jsme je na rok zase uspali... Alespoň tak nám výkon bakajdáckého mančafu popsal Daniel Sedláček, jeden z nejlepších hráčů utkání a střelec důležité branky...

V září se pak konaly dvě akce, které se tak nějak nepropracovaly do kalendáře, jakkoliv první z nich má již pevně vybudovanou tradici a druhá na ní usilovně pracuje. Tak tedy čistě dámská **Exxpeditce** letos zavítala do Lužických hor, dokonce i na německou stranu. Děvčata si tam někde v bordelu pro dámy našla nového kamaráda. Maximus kupodivu není Němec, no na boudě ho, doufejme, nikdy neuvidíme. Pokud ten příběh nevyprávím úplně přesně, omlouvám se, to ten covid. A děvčata zároveň prosím, aby příště dodala nástěnkáři termín i přibližnou osnovu, má-li se Exxpeditci dostat zaslouženého místa v bakajdáckém kalendáři. To Petr letos podruhé zorganizoval **zájezd tatínků a dětí do Vysokých Tater**. Obloha byla nejblankytnější za celý rok, užili si to náramně všichni. I Vládova kolena. Taky zde bych možná prosil o více informací předem, má-li akce aspirovat na místo v kalendáři – a já se domnívám, že tam zcela jistě patří. Koneckonců navazuje na několik podobných bakajdáckých dobrodružství z přelomu 80. a 90-tých let a podobný zájezd konaný někde kolem roku 2009.

V říjnu jsme se sešli v nevídaném počtu na Olšině při **vzpomínkovém dni na Drahoše a Kocoura**, kamarády, kteří nás v poslední době opustili, a s nimiž jsme kvůli covidu neměli dříve dost příležitosti se náležitě rozloučit. Myslím, že výlet i večírek se vydařily. A to včetně vědeckého přínosu v podobě praktického potvrzení Einsteinovy teorie relativity některými jedinci.

Na **podzimní brigádě** se udělalo vše, co se udělat mělo. Na té uklízecí o minulém víkendu pak naše obětavé ženy připravily boudičku na zimní sezónu. To se zase pomějeme!

Dan Sedy, nástěnkář